

Kallid Agris Hutrofi perekond ja lähedased, sõbrad ja tuttavad.
Austatud kapral Hutrofi relvavennad.

Eesti tunneb teie valu ja jagab teie leina. Me kõik oleme täna leinajad.

Miks ometi? Nii küsivad nüüd Agris Hutrofi lähedased. Mille nimel langes võõrsil 25-aastane noor mees?

Vastus on ülev, kuigi ei paku leinajaile lohutust – kapral Agris Hutrof langes Eesti eest.

Eesti hoolib turvalisest maailmast. Eesti tahab, et meie liitlased usuksid meisse, arvestaksid meiega ja oleksid valmis meile appi tulema, kui see päev peaks kunagi saabuma. Nii võitles kapral Hutrof oma riigi julgeoleku eest, selle mõiste kõige avaramas tähenduses. Ta võitles selle eest, et meie kõik – igaüks meist – saaksime rahulikult elada, kartmata mineviku õuduste kordumist.

Samas on arutelu Eesti kaitseväge välismissioonide sisu ja tähtaegade üle vajalik, lausa kohustuslik nii parlamendis kui ka avalikkuses. Demokraatlik arvamus- ja sõnavabadus võimaldab nendest operatsioonidest erinevalt rääkida ning mina austan seda vabadust ka siis, kui ise ei kahtle hetkekski, et meie sõdurid võitlevad õige ja õiglase asja eest. Ent kordan oma varasemaid sõnu: hoolimata võimalikest sisepoliitilistest aruteludest peab Eesti kaitseväelastele kuuluma kogu Eesti – riigi, ühiskonna ja kodanike – toetus. Seda palun ja ootan täna ning edaspidi kõigilt.

Meie sõdurid välismissioonidel ehitavad tugevamaks ja paremaks maailma ning kindlamaks Eesti julgeolekut. Ka Agris Hutrof oli ehitaja, kuldsete kätega puutöö oskaja, kes siis, osalt elu sunnil ja osalt kutsumuse tõttu, valis elukutselise kaitsevälase teenistuse.

See oli tema valik. Ta oli harjunud ise otsustama, sest pidi juba oma lapsepõlvkoduski pikalt peremehe eest olema.

Ent ma näen siin ka ülimalt selgusega riigi vastutust, kohustust olla hooliv, abistav ja kaitsev nende suhtes, kes teevad valiku võidelda lahinguväljal Eesti eest. Meie sõdurid väärivad parimat varustust, parimat ettevalmistatust ja parimat moraalselt toetust. Riigi ülesanne on pakkuda täit tuge ka missioonisõdurite kodustele, sest samavõrd nagu meie kaitseväelased vajavad Afganistanis kaasaegseid soomukeid, kindlaid kaitseveste ja häid pinnaseradareid, vajavad nad ka perekonna ja sõprade toetust. Riik saab siingi aidata, näiteks läbi igapäevase sotsiaalse ja psühholoogilise toetuse.

Me oleme õppinud ravima, ka rahvusvahelises koostöös, raskelt haavata saanud kaitseväelasi, oleme õppinud korraldama nende rehabilitatsiooni, loonud sõjameeste toetussüsteemi alusmüüri. Aga kindlasti suudame me rohkem, sest mitte miski, mis suurendaks Eesti sõdurite turvalisust välismissioonil, pole liiast ja mitte miski, mis toetaks haavatute toimetulemist ja meie kaitseväelaste lähedaste hakkama saamist, pole ülearune.

Armsad Agris Hutrofi ema, elukaaslane, tütreid, õde ja vennad.

Te olete olnud alati tublid edasiminejad, ka raskused pole teid takerduma pannud. Täna võib tunduda, et edasi pole kusagile minna, et ees on tühjus ja mitte midagi. See pole nii. Agris elab teis kõigis edasi. Agris elab oma lastes ja nende vanaemas, oma emas. Agris elab oma elukaaslases ning ões ja vendades ühiselt elatud aastate kaudu. Agris elab oma kaitseväe kamraadides ja sõprades.

Mäletamine on meile kalli inimese edasikestmine.

Koos Agris Hutrofiga mälestame täna kõiki vapraid sõdureid, kes on Eesti eest välismissioonide lahinguis langenud. Teid, keda meenutades langetame oma lipud poolde vardasse, on üksteist.

Eesti ei unusta teid. Meie ei unusta teid.